

MARIO
GARCÍA
TORRES

WIELS

ILLUSION
 BROUGHT
 ME HERE

18.08
17.05

ILLUS

NL

In mijn moedertaal, het Spaans, heeft *ilusión* meerdere betekenissen. Het suggereert een foute interpretatie door de zintuigen, een bedrieglijke verschijning of een verzinse van de verbeelding. Maar het woord wordt ook gebruikt om een gevoel van hoop, een positief vooruitzicht uit te drukken: *Ilusión me trajo aquí* (Illusie bracht me hier) staat dus zowel voor de verwachting dat hier iets goeds uit zou kunnen voortkomen, als voor een misleidende visie, een luchtspiegeling die de aanzet gaf tot een persoonlijke reis in de kunst.

FR

En espagnol, ma langue maternelle, le terme *ilusión* a plusieurs significations. Il évoque une interprétation erronée des sens, quelque chose comme une apparence trompeuse, le fruit de l'imagination. Mais il est également utilisé pour exprimer un sentiment d'espoir, une attente positive. *Ilusión me trajo aquí* ('l'illusion m'a amené ici) est donc à la fois la perspective d'un événement favorable et une vision altérée, le mirage par lequel un voyage personnel est propulsé dans l'art.

EN

In Spanish, my native tongue, *ilusión* has more than one meaning. It suggests a misinterpretation of the senses, something like a deceptive appearance, or a figment of the imagination. But the word is also used to convey a sense of hope, of favourable expectations: *Ilusión me trajo aquí* is thus both an anticipation that something fortunate might appear here, and a misleading view, the mirage that launched a personal journey into art.

—Mario García Torres

IÓN

NL

Illusion Brought Me Here brengt het veelzijdige werk van de Mexicaanse kunstenaar Mario García Torres in kaart. Tegen de achtergrond van een speciaal geschreven retrospectieve soundtrack verkent de tentoonstelling hoe García Torres voortbouwt op de ervenissen van de conceptuele kunst, met bijzondere aandacht voor geheime projecten en vermeende gebeurtenissen, en gebruik maakt van uiteenlopende geluiden en muziekstijlen, van avant-gardistisch klassiek tot hardrock.

Sinds twintig jaar stelt García Torres de stabilitet van concepten als tijd, geheugen, beeld, en de rol van de kunstenaar in de samenleving ter discussie. Zijn diepe interesse voor tegenverhalen en het onzekere wordt weerspiegeld in zijn werk, dat de afstand tussen feiten en fictie doet vervagen met behulp van diverse vertelstrategieën.

García Torres maakt gebruik van verschillende media: van video tot geluid, installatie tot schilderkunst, sculptuur tot tekening. Zijn vroege gebruik van diavoorstellingen en 16 mm-films, waaruit een zekere weerstand tegen visueel spektakel bleek, stelde hem in staat om de subjectieve aard van historische gegevens en het geheugen te onderzoeken. In dialoog met het museum en zijn ongeschreven codes presenteert hij ook een grote reeks schilderijen waarin hij de bijschriften van kunstwerken ontcijfert. Verder is er een hommage aan Marcel Broodthaers' fictieve museum in de vorm van de reactivering van het bijbehorende telefoonnummer.

Enkele jaren geleden hield García Torres op met het dateren van zijn werken, wars van de regel die zegt dat we een oeuvre op een tijdlijn dienen te plaatsen. Tegelijk ging hij nadrukkelijker

archiefdocumenten en artistieke interventies vermengen, wat vooral tot uiting komt in zijn "museografisch essay" gewijd aan de componist Conlon Nancarrow, en in een nieuw video-essay dat een reeks betekenisvolle toevalligheden rond de band Van Halen en hun hit "Jump" uit de doeken doet.

García Torres is een subjectieve speurder op zoek naar drempelmomenten, ambiguïteiten, herhalingen en gebeurtenissen die dwars door tijden en culturen heen gaan, van conceptueel tot populair. Hij benadert de (kunst) geschiedenis als een complexe, veelvoudige constructie en voegt daardoor nieuwe perspectieven toe aan de archieven en verhalen die hij ontleedt.

FR

Illusion Brought Me Here montre l'étendue de l'œuvre de l'artiste mexicain Mario García Torres. Avec comme fond sonore la pièce retrospective composée spécialement pour l'occasion, l'exposition explore le dialogue inédit mené par García Torres avec les héritages de l'art conceptuel au fil de projets secrets et d'événements qui ont soi-disant eu lieu, ainsi que son recours à un vaste répertoire de sons et de musique, de l'avant-garde classique au hard rock.

Depuis une vingtaine d'années, son travail questionne les concepts de temps, de mémoire, d'image, et la nature du rôle de l'artiste dans la société. Passionné par l'incertitude et les contre-récits, il brouille la frontière entre réalité et fiction grâce à un vaste répertoire de stratégies de narration.

García Torres utilise de nombreuses techniques, de la vidéo au son, de l'installation à la peinture, de la sculpture au dessin. Les diaporamas et le film

16mm, révélant une résistance initiale au spectacle visuel, lui permettent notamment d'examiner la nature subjective des données historiques et de la mémoire. Engageant un dialogue avec le musée et ses codes, l'exposition présente aussi une série de tableaux qui décryptent des légendes d'œuvres d'art, et un hommage au musée fictif de Marcel Broodthaers à travers la réactivation de son numéro de téléphone.

Depuis quelques années, García Torres ne date plus ses œuvres, un choix qui s'inscrit à l'encontre de la chronologisation. Parallèlement, ses combinaisons de documents d'archives et d'interventions artistiques se sont complexifiées, notamment dans son «essai muséographique» dédié au compositeur Conlon Nancarrow, et dans un nouvel essai vidéo qui démêle un écheveau de coïncidences relatives au groupe Van Halen et à son tube «Jump».

García Torres est un détective subjectif en quête d'instants liminaux, d'ambiguités, de répétitions, d'événements qui dépassent les temporalités et les cultures, du plus conceptuel au plus populaire. En abordant l'histoire (de l'art) comme une construction complexe et composite, son travail offre des perspectives nouvelles sur les archives et les récits qu'il dévide.

EN

Illusion Brought Me Here maps out the elusive body of work of Mexican artist Mario García Torres. Against the backdrop of a specially-composed retrospective sound piece, the exhibition sets out to explore the ways García Torres has revisited the legacies of conceptual art through the pursuit of secret projects and rumoured events, and how he has employed a wide range of sound and music, from

classical avant-garde to hard rock.

Over the past twenty years, García Torres' work has questioned the stability of such concepts as time, memory, image, and the very essence of the artist's role in society. Deeply interested in uncertainty and counter-narratives, the artist blurs the space between fact and fiction through various storytelling strategies.

García Torres adopts various media, from video to sound, installation to painting, sculpture to drawing. His use of slideshows and 16mm film, which reveal an initial resistance towards visual spectacle, allow him to consider the subjective nature of historical records and of memory. Establishing a dialogue with the museum and its codes, the exhibition also features a large series of paintings that decipher the captions of artworks, as well as an homage to Marcel Broodthaers' fictive museum through the reactivation of its phone number.

A few years ago, García Torres stopped dating works, in a move that undermines the convention that says that an oeuvre and career develops linearly along a timeline. Simultaneously, the artist has grown more elaborate in mixing archival document and artistic intervention, most remarkably in his signature “museographic essay” dedicated to the composer Conlon Nancarrow and a new video essay that unravels a string of coincidences surrounding the band Van Halen and their hit song “Jump”.

García Torres is a subjective detective in search of liminal moments, ambiguities, repetitions, of events that cut across temporalities and cultures, from the highly conceptual to the popular. By approaching (art) history as a complex construction, his work adds new ways of seeing (and hearing) stories he unravels.

3
+

1

*Merz, Rzemmmm, Zeeeeerm, Emrzzzzzz
(At Fibonacci Pace), ongedateerd*

In deze video brengt García Torres foto's tot leven waarop de Italiaanse kunstenaar Mario Merz (1925–2003) te zien is in een bar tijdens de voorbereiding van Documenta 5 (1972) in het Duitse Kassel, een legendarische tentoonstelling die de status quo in de hedendaagse kunst ter discussie stelde. De muziek is gecomponeerd door de Mexicaanse muzikant Sol Oosel op basis van de oneindige rij van Fibonacci, die vaak voorkomt in Merz' werk. Deze animatiefilm, die de momenten van ontspanning in een kunstenaarsleven naar de voorgrond brengt, doet nadenken over de rol van de figuur van de maker bij de interpretatie van een kunstwerk.

2

This Is a Caption Lesson, 2009

In deze reeks van veertien gezeefdrukte doeken die vooral uit tekst bestaan, geeft García Torres een snelcursus in hoe je een bijschrift bij een kunstwerk ontcijfert. De geciteerde teksten horen bij werken uit de jaren 1960 tot 2000 en bieden ons een blik in García Torres' netwerk van ideeën en referenties, en zijn visie op de relatie tussen concept en artefact. Wanneer je bijvoorbeeld stilstaat bij de afmetingen van de vinylplaat *Music for Piano, Whistling, Microphone and Tape Recorder* van de Canadese kunstenaar Michael Snow (°1928), dringt een sleutelvraag zich op die onbeantwoord blijft: is de essentie van een kunstwerk de inhoud of het materiële object? Door dat kleine detail op te blazen tot het formaat van een volwaardig schilderij aan de muur wil García Torres de toeschouwer

bewust maken van de verschillende betekenisniveaus waarop het kan worden gelezen, en van de institutionele conventies waardoor dergelijke bijschriften worden geleid.

3

*Shot of Grace with Alighiero Boetti
Haircut Style (Brussels), 2004*

In deze diavoorstelling, die in Schaarbeek is gefotografeerd, herhaalt García Torres een stuk of dertig keer dezelfde handeling: we zien de kunstenaar van ons wegrennen, in een vruchteloze poging om aan de lens van zijn camera te ontsnappen. Die is gedoemd te mislukken: een genadeschot (het *shot of grace* uit de titel) is bestemd voor wie al reddeloos in de klauwen van de dood is gevallen. Tijdens een kunstenaarsresidentie in Italië bezocht García Torres een retrospectieve rond de Italiaanse kunstenaar Alighiero Boetti (1940–1994) die hem is bijgebleven. "Ik merkte een oppervlakkige connectie met de Italiaanse kunstenaar: we hebben hetzelfde kapsel. Ik wilde een werk maken zonder rekening te houden met alle theoretische kennis die me aan de academie was ingegoten. Het is alsof ik weiger te aanvaarden wat ik pas later ging beseffen: dat de figuur van de kunstenaar onvermijdelijk aanwezig is in zijn werk."

1

*Merz, Rzemmmm, Zeeeeerm, Emrzzzzzz
(At Fibonacci Pace), non daté*

Dans cette vidéo, García Torres anime des photographies de l'artiste italien Mario Merz (1925-2003) prises dans un bar lors de l'installation de Documenta 5 (1972) à Kassel, en Allemagne, une exposition légendaire qui questionnait le statu quo de l'art contemporain. Composée par le musicien mexicain Sol Oosel, la partition met en musique la progression infinie de la suite de Fibonacci, si souvent citée dans l'œuvre de Merz. L'animation, qui fait la part belle au temps libre d'une pratique artistique, explore le rôle de la personnalité de l'artiste dans l'interprétation d'une œuvre d'art.

2

This Is a Caption Lesson, 2009

Dans ces quatorze tableaux sérigraphiés et dominés par le texte, García Torres propose un entraînement au décryptage de la légende d'une œuvre d'art. Les légendes étudiées, qui concernent des œuvres des années 1960 aux années 2000, nous offrent un aperçu du réseau d'idées et de références de García Torres, et de sa manière d'opposer le concept à l'objet. Ainsi, en considérant les dimensions du vinyle de l'artiste canadien Michael Snow (né en 1928), *Music for Piano, Whistling, Microphone and Tape Recorder*, il pose une question centrale qui reste sans réponse : est-ce le contenu ou l'objet matériel qui constitue l'œuvre d'art ? En portant cet élément mineur à l'échelle d'une fresque murale, García Torres amène le visiteur à prendre conscience de ses niveaux d'interprétation et des formats institutionnels qui régissent les légendes.

3

*Shot of Grace with Alighiero Boetti
Haircut Style (Brussels), 2004*

Dans ce diaporama de clichés pris à Schaerbeek (Bruxelles), García Torres répète la même action une trentaine de fois : nous voyons l'artiste courir vers l'arrière de l'image, en une tentative manquée d'échapper à l'objectif de son appareil – un acte voué à l'échec dans la mesure où un coup de grâce (référence au *shot of grace* dans le titre) consiste à achever quelqu'un qui est en train de mourir. Lors d'une résidence en Italie, García Torres a visité une rétrospective de l'artiste italien Alighiero Boetti (1940-1994) qui l'a impressionné : « J'ai remarqué un point commun anecdotique avec l'artiste italien : nous avions la même coupe de cheveux. J'ai voulu faire une œuvre dégagée de toute la théorie dans laquelle j'ai mijoté à l'école d'art. C'est comme si je refusais d'accepter quelque chose que j'ai compris ensuite : que la personnalité de l'artiste est inévitablement présente dans son travail. »

1

*Merz, Rzemmmm, Zeeeeerm, Emrzzzzzz
(At Fibonacci Pace), n.d.*

In this video, García Torres animates photographs of the Italian artist Mario Merz (1925–2003) taken at a bar during the installation of Documenta 5 (1972) in Kassel, Germany, a legendary edition of the exhibition that questioned the status quo of contemporary art. Composed by Mexican musician Sol Oosel, the musical score is set to the infinite progression of the Fibonacci sequence, so often cited in Merz's work. Foregrounding the leisure time of an art practice, the animation explores the role of the artist's persona in the interpretation of an artwork.

2

This Is a Caption Lesson, 2009

In this series of fourteen silkscreened canvases dominated by text, García Torres proposes a quick training session on how to decode an artwork's caption. Introducing various case studies from the 1960s to the 2000s, the cited captions provide insight into García Torres' network of ideas and references, and into his consideration of concept versus artefact. Examining the dimensions of Canadian artist Michael Snow's vinyl record *Musicis for Piano, Whistling, Microphone and Tape Recorder*, for example, raises a key question that remains unresolved: is it the content or the material object that constitutes the work of art? Elevating this minor, didactic element to the scale of a fully-fledged painting, García Torres intends to make the visitor aware of its levels of readability and the institutional formats that guide such captions.

3

*Shot of Grace with Alighiero Boetti
Haircut Style (Brussels), 2004*

In this slideshow, shot in Schaerbeek (Brussels), García Torres repeats the same action about thirty times: we see the artist running towards the back of the image, in a futile attempt to escape his camera lens—an act bound to fail since the shot of grace consists of finishing off someone who is already dying. During a residency in Italy, García Torres had visited a retrospective of the Italian artist Alighiero Boetti (1940–1994) that impressed him: "I noticed a somewhat foolish connection to the Italian artist: a similar haircut. I wanted to make a work without considering all the theory that I had been steeped in at art school. It's as if I am refusing to accept something I realized later: that an artist's persona is inescapably present in the work."

4

Sounds Like Isolation to Me, ongedateerd

Deze tentoonstelling in een tentoonstelling biedt een overzicht van het werk van componist Conlon Nancarrow (1912–1997) aan de hand van objecten, documenten en kunstwerken, en een geluidscreatie van de hedendaagse klassieke componist Nils Frahm. Nancarrow was geboren in de Verenigde Staten maar emigreerde in 1940 naar Mexico vanwege zijn politieke overtuigingen als lid van de Communistische Partij. In ballingschap creëerde Nancarrow een indrukwekkend muzikaal repertoire; hij leefde relatief afgezonderd en had weinig contact met andere 20e-eeuwse avant-gardistische muzikanten. Omdat zijn complexe composities niet door mensen konden worden gespeeld, begon Nancarrow partituren te schrijven voor mechanische piano's. Hij was een van de eerste componisten die gebruikmaakten van geautomatiseerde instrumenten en wordt daarom door García Torres een "proto-elektronische muzikant" genoemd.

Sounds Like Isolation to Me lijkt op een tentoonstelling van archiefstukken, maar slechts enkele van de uitgestalde documenten en artefacten zijn origineel, waaronder de papieren rollen met manueel uitgeprikte gaatjes die de muzikale informatie bevatten voor de mechanische piano. Er zijn dus veel kopieën en interventies te zien, zoals de open brief die García Torres aan Nancarrow schreef tijdens zijn bezoek aan het ballingsoord van de componist: het besef dat hij onspeelbare muziek componeerde, oppert García Torres, maakt zijn werk "uiterst conceptueel".

4

Sounds Like Isolation to Me, non daté

Dans cette exposition dans l'exposition, García Torres propose un regard sur le travail du compositeur Conlon Nancarrow (1912-1997) à travers divers objets, documents, œuvres, et un élément sonore créé par le compositeur classique contemporain Nils Frahm. Né aux États-Unis, Nancarrow a immigré au Mexique en 1940 à cause de ses affiliations politiques en tant que membre du parti communiste. En exil, il a créé un vaste répertoire musical. Il vécut relativement isolé, pratiquement sans contact avec d'autres musiciens avant-gardistes. Confronté au fait qu'il était impossible pour des musiciens d'interpréter ses compositions complexes en direct, Nancarrow s'est mis à écrire de la musique pour pianos mécaniques. Ce qui amena García Torres à le présenter comme l'un des premiers compositeurs à utiliser des instruments mécaniques, comme un « précurseur de la musique électronique ».

Bien que *Sounds Like Isolation to Me* semble exposer des archives, seuls certains des objets présentés sont originaux, comme les rouleaux de papier manuellement perforés qui transcrivent la musique destinée au piano mécanique. Parmi les reproductions et les interventions se trouve une lettre ouverte que García Torres a écrite à Nancarrow lors de son séjour dans son refuge. L'artiste y suggère que le fait de composer de la musique impossible à interpréter en toute connaissance de cause rend la pratique de Nancarrow «conceptuelle à l'extrême».

4

Sounds Like Isolation to Me, n.d.

In this exhibition within an exhibition, García Torres charts the work of the composer Conlon Nancarrow (1912-1997) through a number of objects, documents, and artworks as well as a sound component created by the contemporary classical composer Nils Frahm. Born in the United States, Nancarrow immigrated to Mexico in 1940 because of his political affiliations as a member of the Communist Party. In exile, he created an overwhelming musical repertoire; he lived in relative isolation and had little contact with other avant-garde musicians of the twentieth century. Faced with the fact that musicians could not interpret his complex compositions, Nancarrow started writing music for player-pianos. One of the first composers to use auto-playing instruments, García Torres describes Nancarrow as a “proto-electronic musician.”

Although *Sounds Like Isolation to Me* might appear as an archival exhibition, only a few of the displayed documents and artefacts are original, such as the paper rolls with manually punched holes that carry the music and inform the player-piano. Among the copies and interventions is an open letter that García Torres wrote to Nancarrow during the time he spent visiting his place of refuge, in which he suggests that the implications of knowingly composing music that is unplayable make his practice “conceptual in the extreme.”

5

What Happens in Halifax Stays in Halifax (In 36 Slides), 2004-2006

García Torres' interesse in vergeten verhalen bracht hem op het spoor van het Nova Scotia College of Art and Design in de Canadese stad Halifax, een toonaangevend centrum voor conceptuele kunst eind jaren 1960 en begin jaren 1970. Kunstenaar en docent David Askevold richtte er een cursus in met de titel Project Class, waarvoor hij gevastigde kunstenaars uitnodigde om projecten voor te stellen voor de studenten. Zo stuurde de Amerikaanse kunstenaar Robert Barry (°1936) een lijst instructies met een eenvoudig uitgangspunt: de studenten moesten samen een idee bedenken en het geheim houden. Als het geheim ook maar aan iemand onthuld werd, zou het werk ophouden te bestaan. Na lang zoeken vond García Torres een aantal studenten die deelgenoot waren van het geheim. Hij nodigde ze uit voor een reünie in Halifax, veertig jaar later. Deze diavoorstelling, waarvan een video werd gemaakt, gaat over het bezoek van de kunstenaar aan de Canadese kunstacademie en de manier waarop de (kunst)geschiedenis de subjectieve herinneringen aan gebeurtenissen miskeut.

6

Département de Distribution du Musée d'Art Moderne, Section Téléphonique, 2009

Dit telefoonnummer behoorde ooit toe aan de Belgische kunstenaar Marcel Broodthaers (1924-1976), die in 1968 een fictief museum oprichtte met de naam *Musée d'Art Moderne, Département des Aigles*. Het museum beschikte niet over

een collectie en was niet toegankelijk voor het publiek, maar had wél een werkend telefoonnummer, dat het conceptuele project tot leven bracht. Toen García Torres ontdekte dat het telefoonnummer niet meer in gebruik was, vroeg hij zijn galerie in Brussel om het opnieuw te laten activeren en zo een levende band met het imaginaire museum in stand te houden.

7

Décollages, 2011 en 2013

In navolging van de *décollage*-techniek van kunstenaars als Mimmo Rotella, Jacques Villeglé en Raimond Hains gaf García Torres een nieuwe bestemming aan oude tentoonstellingsaffiches van de Kunsthalle Bern uit 1960-1979 en de Kunsthalle Zürich uit 1979-2000. De consequente opmaak die de instellingen hanteerden, wordt geconfronteerd met het gebaar van de kunstenaar, die de lagen van verschillende tijdstippen en gebeurtenissen als een "wilde" kunsthistoricus door elkaar haalt.

Twee bijkomende werken

worden gepresenteerd buiten de tentoonstellingsruimtes: boven het onthaal op de begane grond en in de panoramazaal op de 5e verdieping.

5

What Happens in Halifax Stays in Halifax (In 36 Slides), 2004–2006

Le plaisir pris par García Torres à revisiter des histoires occultées l'a amené à s'intéresser au Nova Scotia College of Art and Design à Halifax (Canada), un important centre d'art conceptuel de la fin des années 1960, début des années 1970. C'est là qu'en 1969 David Askevold, artiste et professeur, a développé un programme intitulé Project Class, dans lequel il invitait des artistes connus à proposer des projets pour le groupe. Dans le cadre de ce programme, l'artiste américain Robert Barry (né en 1936) envoya une consigne très simple : les étudiants devaient se mettre d'accord sur une idée et la tenir secrète. Si le secret était révélé, l'œuvre cesserait d'exister. Après des recherches approfondies, García Torres a retrouvé plusieurs des anciens étudiants qui avaient été impliqués dans ce secret et les a conviés à des retrouvailles à Halifax, quarante ans plus tard. Ce diaporama, qui est devenu une vidéo, raconte la visite de l'artiste et questionne la façon dont l'histoire (de l'art) éclipse les souvenirs subjectifs des événements.

6

Département de Distribution du Musée d'Art Moderne, Section Téléphonique, 2009

Le numéro de téléphone présenté ici a appartenu à l'artiste belge Marcel Broodthaers (1924-1976), qui en 1968 créa un musée fictif appelé le *Musée d'Art Moderne, Département des Aigles*. Son musée n'avait pas de collection, n'était pas ouvert au public – mais il disposait d'une ligne téléphonique, qui activait le

projet conceptuel. Quand García Torres découvrit que ce numéro était hors service, il s'arrangea avec sa galerie située à Bruxelles pour que le numéro soit remis en fonction, préservant ainsi un lien avec ce musée imaginaire.

7

Décollages, 2011 et 2013

Se référant aux pratiques de *décollage* de Mimmo Rotella, Jacques Villeglé ou Raimond Hains, García Torres réutilise d'anciennes affiches d'exposition faites par la Kunsthalle de Berne entre 1960 et 1979 et la Kunsthalle de Zürich entre 1979 et 2000. Chaque décollage exprime à la fois le graphisme propre à ces institutions et le geste de l'artiste qui met à jour des strates temporelles et des événements comme un historien de l'art sauvage.

Deux travaux supplémentaires sont présentés en dehors de l'espace d'exposition : au-dessus du comptoir d'accueil au rez-de-chaussée et au 5ème étage dans la salle panorama.

5

*What Happens in Halifax Stays in Halifax
(In 36 Slides), 2004–2006*

García Torres's interest in revisiting occluded histories led him to study the Nova Scotia College of Art and Design in Halifax (Canada), a leading centre for conceptual art in the late 1960s and early 1970s. There, in 1969, artist and teacher David Askevold developed a course called Project Class, in which he invited established artists to propose projects for the group. As part of this programme, American artist Robert Barry (b. 1936) sent a set of instructions with a simple premise: the students must agree on an idea and keep it a secret. If the secret were revealed to anyone else, the work would cease to exist. After extensive research, García Torres found several former students who had been involved in the secret and invited them for a reunion in Halifax forty years later. This slideshow, which became a video, narrates the artist's visit and questions the ways in which (art) history eclipses the subjective memories of events.

6

*Département de Distribution du Musée d'Art Moderne, Section Téléphonique,
2009*

The phone number displayed here once belonged to Belgian artist Marcel Broodthaers (1924–1976), who in 1968 created a fictional museum called the *Musée d'Art Moderne, Département des Aigles*. His museum had neither a collection, nor was open to the public—but it did have a working phone number, which activated the conceptual project. When García Torres discovered that the

number was out of service, he arranged for his gallery in Brussels to keep it operational, thus maintaining a living connection to the imaginary museum.

7

Décollages, 2011 and 2013

Evoking the *décollage* practices of artists Mimmo Rotella, Jacques Villeglé or Raimond Hains, García Torres repurposed old exhibition posters made by the Kunsthalle Bern from 1960–1979 and the Kunsthalle Zürich from 1979–2000. Each *décollage* bears within it the layout that these institutions systematically upheld and the gesture of the artist who unravels its layers of time and events like a savage art historian.

Two additional works are presented outside of the gallery spaces: above the ground floor reception desk and in the 5th floor panorama room.

8

Falling Together in Time, ongedateerd

Centraal in dit veertien minuten durende video-essay over drempelmomenten staat het hitnummer "Jump" van de ooit razend populaire Amerikaanse rockgroep Van Halen. Met een mix van filosofie en popcultuur ontleedt García Torres een reeks toevalligheden die Van Halen koppelen aan de meest uiteenlopende figuren, van Muhammad Ali tot een vrachtwagenchauffeur in Manchester. Het werk oogt als een documentaire die samengesteld is uit YouTube-fragmenten, maar tussen de merkwaardige voorvallen uit dezelfde periode die García Torres met elkaar verweeft, bestaat in feite geen oorzakelijk verband. De theorie achter de associaties tussen dergelijke uiteenlopende gebeurtenissen die toch op een betekenisvolle manier met elkaar verbonden zijn, is het concept synchroniciteit, dat psychoanalyticus Carl Jung (1875–1961) een "samenvallen in de tijd" noemde.

9

One Minute to Act a Title: Kim Jong-il's Favorite Movies, 2005

Niet veel mensen weten dat Kim Jong-il (1941–2011), de voormalige Opperste Leider van Noord-Korea, bezeten was van cinema. Hij produceerde zelf films en schreef er een roman over, en was zelfs zo'n superfan dat hij een regisseur en een actrice uit Zuid-Korea jarenlang gevangenhield in zijn zomerverblijf. Gefascineerd door die onvermoede passie schakelde García Torres een groep acteurs in om enkele van de lievelingsfilms van de dictator uit te beelden. Ze kregen elk een film toegewezen die ze in één

minuut moesten naspelen. In 2018, een decennium na de dood van Kim Jong-il, verbeeldde García Torres ook de favoriete films van zijn zoon en opvolger, Kim Jong-un ('1984).

10

Video Paintings, ongedateerd

García Torres noemt de blauwe schilderijen in deze zaal "lokmiddel" voor een aantal van zijn films. Zoals wel vaker vestigt de kunstenaar de aandacht op wat ontbreekt: op ieder doek staan een URL en een wachtwoord voor de online locatie van een werk met bewegende beelden dat niet in de tentoonstelling is opgenomen. Deze "videoschilderijen" doen denken aan het blauwe scherm van een projector wanneer hij geen videosignaal ontvangt, en houden het midden tussen traditionele en de digitale beeldtechnologie.

11

Haters Gonna Hate (Contained Forecast), ongedateerd*Haters Gonna Hate (Released Forecast)*, ongedateerd

García Torres wordt weleens als een conceptueel kunstenaar bestempeld, die meer bezig is met het idee achter een kunstwerk dan met het object zelf. In *Haters Gonna Hate* verzet hij zich tegen die categorisering, met een werk dat hijzelf omschrijft als "impulsief en instinctief", heel anders dus dan een netjes uitgevoerd idee. De werken in gepolijst brons zijn geïnspireerd door een lege, platgedrukte kartonnen doos.

8

Falling Together in Time, non daté

Cet essai vidéo de quatorze minutes sur les instants liminaux tourne autour de la chanson à succès «Jump» de Van Halen, un groupe de rock nord-américain qui fut en vogue. Associant philosophie et culture populaire, García Torres démêle un écheveau de coïncidences entre Van Halen et des individus aussi divers que Muhammad Ali et un camionneur de Manchester. Cette œuvre, composée d'extraits pris sur YouTube, tient du documentaire, mais García Torres y entrelace des phénomènes singuliers qui se sont produits à peu près à la même période mais n'ont aucun lien de cause à effet. La théorie qui sous-tend l'association de ces événements disparates, soigneusement reliés les uns aux autres, est la synchronicité, que le psychanalyste Carl Jung (1875-1961) a décrit comme le fait de «tomber ensemble dans le temps».

9

One Minute to Act a Title: Kim Jong-il's Favorite Movies, 2005

Kim Jong-il (1941-2011), l'ancien Dirigeant suprême de la Corée du Nord, avait une particularité peu connue : il portait un grand intérêt au cinéma. Fan obsessionnel, Kim a produit des films, écrit un roman sur le sujet, et l'on raconte qu'il a retenu captifs un célèbre réalisateur et une actrice sud-coréens pendant des années dans sa résidence d'été. Fasciné par cette invraisemblable passion, García Torres a embauché un groupe de comédiens pour mimer une sélection des films préférés du dictateur. Ils disposaient d'une minute maximum pour interpréter

le titre qui leur était assigné. En 2018, une décennie après le décès de Kim Jong-il, García Torres a imaginé les films favoris de son fils et successeur, Kim Jong-un (né en 1984).

10

Video Paintings, non daté

García Torres présente les peintures bleues exposées dans cette pièce comme des «leurre» de certaines de ses vidéos. S'appuyant sur la tendance de l'artiste à travailler en attirant l'attention sur ce qui manque, chaque toile arbore un code URL et un mot de passe renvoyant à une image en mouvement qui ne fait pas partie de l'exposition. Ces «vidéos tableaux», qui rappellent l'écran bleu apparaissant quand les projecteurs ne reçoivent pas de signal, occupent l'espace entre les technologies traditionnelles et numériques de production d'images.

11

Haters Gonna Hate (Contained Forecast), non daté*Haters Gonna Hate (Released Forecast)*, non daté

García Torres a été qualifié d'artiste conceptuel en raison de son approche de la création artistique, plus axée sur l'idée qui sous-tend l'œuvre d'art que sur l'objet lui-même. Dans *Haters Gonna Hate*, il résiste à cette catégorisation en créant une œuvre qu'il décrit comme «impulsive, instinctive» et non comme la réalisation appliquée d'une idée. Les objets présentés, façonnés en bronze poli, sont inspirés par une boîte en carton vide et cabossée.

8

Falling Together in Time, n.d.

This fourteen-minute video essay about liminal moments revolves around the hit song “Jump,” by Van Halen, a once wildly successful North American rock band. Mixing philosophy and popular culture, García Torres unravels a string of coincidences between Van Halen and characters as diverse as Muhammad Ali and a trucker in Manchester. Although the work takes after a documentary, composed of various YouTube fragments, García Torres interweaves curious phenomena that happened around the same time but which are not causally connected. The theory that underlies the association of these disparate yet meaningfully related events is the idea of synchronicity, which the psychoanalyst Carl Jung (1875–1961) called a “falling together in time.”

9

One Minute to Act a Title: Kim Jong-il’s Favorite Movies, 2005

A little-known fact about Kim Jong-il (1941–2011), the former Supreme Leader of North Korea, was his consuming interest in cinema. An obsessive fan, Kim not only produced films and wrote a novel on the subject, he is also known to have held a popular South Korean film director and actress captive for years in his summer house. Fascinated by his unlikely passion, García Torres enlisted a group of actors for a game of charades to enact a selection of the dictator’s favourite movies. They were given a maximum of one minute to perform their assigned title. In 2018, a decade after the death of Kim Jong-il, García Torres was prompted to

imagine the favorite movies of his son and successor, Kim Jong-un (b. 1984).

10

Video Paintings, n.d.

García Torres refers to the blue paintings on view in this room as “decoys” for some of his films. Building upon the artist’s tendency to work by drawing attention to what is missing, each canvas features a URL and password linking to the online location of a moving image work that is not included in the exhibition. Reminiscent of the blue screen that appears when projectors do not receive a video signal, these “video paintings” occupy a space between the traditional and digital technologies that produce images.

11

Haters Gonna Hate (Contained Forecast), n.d.

Haters Gonna Hate (Released Forecast), n.d.

García Torres has been labelled a conceptual artist, taking an approach to art-making more focused on the idea behind an artwork than the physical object itself. In *Haters Gonna Hate*, he resists this categorization by creating a work that he describes as “impulsive and instinctive,” rather than a diligently executed idea. The objects on display, rendered in polished bronze, are inspired by a crushed, empty cardboard box.

12

Silence's Wearing Thin Here, ongedateerd

Dit 30 minuten durende audiowerk, dat opgevat is als kernstuk van de tentoonstelling, is samengesteld uit een selectie aan geluidsfragmenten uit diverse multimediarwerken die García Torres sinds de vroege jaren 2000 heeft gecreëerd. Samen bieden ze een globaal overzicht van de concepten die hij in zijn werk verkent. De kunstenaar omschrijft zijn retrospectieve soundtrack als een “atmosferische roadtrip”. Twee anonieme stemmen voeren een abstracte discussie over de tijd, het geheugen en de politiek van beelden, doorspekt met achtergrondgeluiden en een soundtrack die door de kunstenaar werd gecomponeerd en uitgevoerd met diverse muzikanten.

13

What Doesn't Kill You Makes You Stronger, 2010*Not Provoked, Happened*, 2019

Een van de vier affiches in deze zaal is een aandenken aan García Torres' poging om het Museum of Modern Art Syros, dat de Duitse kunstenaar Martin Kippenberger (1953–1997) in 1993 oprichtte op het Griekse eiland Syros, kortstondig te doen herleven. MOMAS bestond voornamelijk als concept, maar overleefde zijn fysieke afwezigheid door een overvloed aan verhalen, geruchten, herinneringen en navolgingen. De recentste affiche verwijst naar een werk dat deel uitmaakt van de tentoonstelling in WIELS, maar alleen te zien is in het *Museo de Arte Sacramento*, een conceptuele instelling die García Torres in 2004 oprichtte in de woestijn in het noorden van Mexico. Oorspronkelijk zou het een “levend archief” worden voor artistieke activiteiten, maar vandaag is het voor García Torres een plek om kunst te maken die geïnspireerd is door natuurverschijnselen, zoals de slakken die in de omgeving van het museum leven en die ieder jaar slechts gedurende een korte periode tevoorschijn komen. Alleen tijdens deze periode kunnen de slakken daar worden gezien, waardoor het werk “gebeurt”.

12

Silence's Wearing Thin Here, non daté

Conçue comme le cœur de l'exposition, cette œuvre audio de 30 minutes se compose de fragments sonores sélectionnés par García Torres dans la large palette d'œuvres multimédia qu'il a réalisées depuis le début des années 2000. Cette œuvre, qui apporte une perspective globale sur les concepts explorés au fil de sa pratique, est un « road trip atmosphérique », comme la décrit l'artiste, qui compose le contexte d'une discussion abstraite entre deux voix féminines quasi-robotiques. Au cours de leur conversation, des idées sur le temps, la mémoire et la politique des images alternent avec des bruits d'ambiance et une partition musicale écrite par l'artiste et produite avec plusieurs musiciens.

13

What Doesn't Kill You Makes You Stronger, 2010*Not Provoked, Happened*, 2019

Parmi les quatre affiches exposées dans cette pièce, l'une rappelle la tentative de García Torres de faire revivre de manière momentanée le Musée d'Art Moderne Syros. Ce musée a été fondé, 1993 par l'artiste allemand Martin Kippenberger (1953-1997) sur l'île grecque de Syros. Si MOMAS était essentiellement un concept, il survécu à l'absence à travers de multiples histoires, souvenirs et reconstitutions. L'affiche la plus récente évoque une œuvre qui fait partie de l'exposition au WIELS mais ne peut être vue que dans le *Museo de Arte Sacramento*, une institution conceptuelle sans murs que García Torres a créée dans le désert au nord du Mexique en 2004. Initialement défini comme une « archive vivante » pour la pratique artistique, ce musée est aujourd'hui conçu par García Torres comme un lieu où produire des œuvres inspirées par les phénomènes naturels, comme les escargots qui pullulent dans les environs du musée et apparaissent chaque année pour une brève durée. C'est seulement pendant cette période que l'on peut les y voir, et que, dès lors, l'œuvre se crée.

12

Silence's Wearing Thin Here, n.d.

Conceived as the core of the exhibition, this 30-minute audio piece is composed of sound fragments that García Torres selected from a range of the multimedia works he has made since the early 2000s. Providing an overarching perspective on the concepts explored throughout his practice, *Silence's Wearing Thin Here* is an “atmospheric road trip,” as the artist describes it, which becomes the context for an abstract discussion between two quasi-robotic voices. During their conversation, ideas about time, memory, and the politics of images are intermixed with ambient sounds and a multi-part musical score written by the artist and produced with a range of musicians.

13

What Doesn't Kill You Makes You Stronger, 2010*Not Provoked, Happened*, 2019

Among the four posters on view in this room is one that recounts García Torres’s attempt to momentarily revive the Museum of Modern Art Syros, which the German artist Martin Kippenberger (1953–1997) had started on the Greek island of Syros in 1993. MOMAS existed largely as a concept but survived through numerous stories, rumours, memories, and re-enactments. The most recent poster refers to a work that is part of the exhibition at WIELS but can only be seen in the *Museo de Arte Sacramento*, a conceptual institution without walls that García Torres founded in the desert of northern Mexico in 2004. Initially defined as a “living archive” for artistic practice, García Torres now sees the museum as a place for producing works inspired by natural phenomena, such as the snails that populate the surroundings of the museum for a short period of time each year. Only during this period can the snails be seen there, which is when the work happens.

MARIO GARCÍA TORRES

BIOGRAFIE

Mario García Torres (geboren in 1975 in Monclova, Mexico) woont en werkt in Mexico-Stad. Enkele recente solotentoonstellingen zijn *Caminar juntos*, Museo Tamayo, Mexico-Stad (2016); *An Arrival Tale*, TBA21, Wenen (2016); *Mario García Torres*, Hammer Museum, Los Angeles (2014); *Until It Makes Sense*, Projects Arts Centre, Dublin (2013); en *¿Alguna vez has visto la nieve caer?*, Museo Nacional Centro de Arte Reine Sofía, Madrid (2010). Hij nam ook deel aan de 13e Sharjah-Biënnale (2017); Manifesta 11, Zürich (2016); de 8e Biënnale van Berlijn (2014); de 9e Mercosul-Biënnale (2013); en Documenta 13 (2012).

PUBLICATIE

Illusion Brought Me Here

De tentoonstelling wordt begeleid door een publicatie die een overzicht biedt van Mario García Torres' oeuvre, met nieuwe essays van de hand van Sophie Berrebi, Julia Bryan-Wilson, Rulo David, Vincenzo de Bellis, Caroline Dumalin en Tom McDonough.

Het is een uitgave van WIELS, het Walker Art Center en Koenig Books, Londen, in een design van Daniel Castrejon.

Het genoot de steun van de galerieën Jan Mot, Brussel; joségarcía ,mx, Mexico-Stad; Taka Ishii Gallery, Tokio; neugerriemschneider, Berlijn; en Galleria Franco Noero, Turijn.

#ILLUSIONBROUGHTMEHERE

De tentoonstelling werd georganiseerd in samenwerking met het Walker Art Center, Minneapolis; Kunstenfestivaldesarts; en les ateliers claus, Brussel.

Met de steun van Thyssen-Bornemisza Art Contemporary, Wenen; Jean-Edouard van Praet d'Amerloo; en Vidi-Square.

Mario García Torres (né en 1975 à Monclova, Mexique) vit et travaille à Mexico. Parmi ses expositions individuelles récentes : *Caminar juntos*, Museo Tamayo, Mexico (2016) ; *An Arrival Tale*, TBA21, Vienne (2016) ; *Mario García Torres*, Hammer Museum, Los Angeles (2014) ; *Until It Makes Sense*, Project Arts Centre, Dublin (2013) ; *¿Alguna vez has visto la nieve caer?*, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid (2010). Il a également participé à Sharjah Biennial 13 (2017) ; Manifesta 11, Zurich (2016) ; Berlin Biennale 8 (2014) ; à Bienal do Mercosul 9 (2013) ; et Documenta 13 (2012).

PUBLICATION

Illusion Brought Me Here

Le catalogue de l'exposition porte sur l'ensemble de l'œuvre de Mario García Torres, avec des nouveaux essais de Sophie Berrebi, Julia Bryan-Wilson, Rulo David, Vincenzo de Bellis, Caroline Dumalin et Tom McDonough. Publié par WIELS, le Walker Art Center et Koenig Books, Londres. Conçu par Daniel Castrejon. Avec le soutien des galeries Jan Mot, Bruxelles ; joségarcía ,mx, Mexico ; Taka Ishii Gallery, Tokyo ; neugerriemschneider, Berlin et Galleria Franco Noero, Turin.

#ILLUSIONBROUGHTMEHERE

L'exposition est organisée en partenariat avec le Walker Art Center, Minneapolis ; le Kunstenfestivaldesarts et les ateliers claus, Bruxelles.

Avec le soutien de Thyssen-Bornemisza Art Contemporary, Vienne ; de Jean-Edouard van Praet d'Amerloo et de Vidi-Square.

BIOGRAPHY

Mario García Torres (b. 1975, Monclova, Mexico) lives and works in Mexico City. Recent solo exhibitions include *Caminar juntos*, Museo Tamayo, Mexico City (2016); *An Arrival Tale*, TBA21, Vienna (2016); *Mario García Torres*, Hammer Museum, Los Angeles (2014); *Until It Makes Sense*, Project Arts Centre, Dublin (2013); *¿Alguna vez has visto la nieve caer?*, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid (2010). He has also participated in Sharjah Biennial 13 (2017); Manifesta 11, Zurich (2016); Berlin Biennale 8 (2014); Bienal do Mercosul 9 (2013); and Documenta 13 (2012).

PUBLICATION

Illusion Brought Me Here

The exhibition is accompanied by a comprehensive survey publication, featuring new essays by Sophie Berrebi, Julia Bryan-Wilson, Rulo David, Vincenzo de Bellis, Caroline Dumalin, and Tom McDonough. Published by WIELS, the Walker Art Center, and Koenig Books, London. Designed by Daniel Castrejon. With the support of the galleries Jan Mot, Brussels; joségarcía ,mx, Mexico City; Taka Ishii Gallery, Tokyo; neugerriemschneider, Berlin; and Galleria Franco Noero, Turin.

#ILLUSIONBROUGHTMEHERE

The exhibition is organized in collaboration with the Walker Art Center, Minneapolis; Kunstenfestivaldesarts; and les ateliers claus, Brussels.

With the support of Thyssen-Bornemisza Art Contemporary, Vienna; Jean-Edouard van Praet d'Amerloo; and Vidi-Square.

#ILLUSION

EVENTS

PERFORMANCES

- 18.05, 20:30 @ les ateliers claus
Rue Crickxstraat 13, 1060 Brussel(s)/Bruxelles

Performance: 'Five Feet High and Rising', *door/par/by* Mario García Torres (EN). *In samenwerking met/En collaboration avec/In collaboration with* Kunstenfestivaldesarts, les ateliers claus & Logos Foundation

€ 12 / 9 Tickets via kfda.be

- 19.05, 18:00 @ WIELS auditorium

Monoloog/Monologue: 'I Am Not a Flopper', Mario García Torres, vertolkt door/interprété par/ performed by Chris Dercon & Gesprek / conversation tussen/entre/between de kunstenaar en Chris Dercon/l'artiste et Chris Dercon/the artist and Chris Dercon (Voorzitter/Président/President, Réunion des musées nationaux – Grand Palais, Paris) (EN)

€ 5 of *inbegrepen in ticket/ou inclus dans le billet d'entrée/or included in the entrance ticket*

TALKS & SCREENINGS

- 02.06, 15:30
Film: David Lamelas in/en 16mm, gepresenteerd door/présentée par/presented by Cinema Parenthèse (EN)

- 05.06, 19:00
Boekvoorstelling/Lancement de l'ouvrage/Book launch: 'Conceptual Art in a Curatorial Perspective', *door/par/by* Nathalie Zonnenberg

- 19.06, 19:00
Gesprek/Conversation: Sofia Hernández Chong Cuy, Jan Mot, Raimundas Malašauskas over *hun langdurige samenwerking met/sur leur collaboration de longue date avec/about their long-standing collaboration with* Mario García Torres (EN)

- 03.07, 19:00 (NL) & 20:00 (FR)
Look Who's Talking: Caroline Dumalin, *rondleiding door de curator/visite guidée par la curatrice/guided tour by the curator*

f wiersbrussels
wiers_brussels

les ateliers claus
Kunstenfestivaldesarts

WIELS.ORG